

Minek legyek poétája?

Őszintén kérem uram, vagy bárki, ki meghallja kiáltásom,
Vagy akihez eljut siralmas, rothadó, bűzös imádságom.

Kiáltottam és imádkoztam emberhez, istenhez, sőt
már-már egy halott kutyához kinek teteme elhagyatva
hevert, mint egy kő.

Hatalmas szemei nyitva meredtek vézna testemre,
melyen itt-ott csontok és szőrszálak meredtek
a felettem kéklő égboltra. Néztem és hozzá is egy-egy imát
fűztem, melyet seprűvel vert ki belőlem Isten hívó anyám.
Elfordult már az elején tőlem, hiszen csak akkor szóltam,
ha ő nékem kellett. S mélyen a problémák sarában voltam.
Gyakran kerültem ebbe bele, mert foggal-körömmel utamat
kerestem, amit talán valaki kikövezett nekem, s ezt szegélyezik
fénylő arany sugarak.

Nem találtam meg a kanyargós ösvényt, ezt nehezítik erélyeim,
melyek gyermekkorom óta halottak. Szent csörgőmből már
régóta kiráztam. Aztán tuszkolhattam vissza őket ebbe, habár
ilyenkor felettem állt anyám és leste, ahogyan keresem elveszett
darabkáimat. Kiáltották közben: te béna, te gyenge, te galád!
Én is kiáltottam: még meglehet!

De nem, a darabkák örökre szertefoszlottak, akár éjszakai álmom,
ahol szőke tincseimmel kerestem hercegnőm egy királyi bálon.
Ámbár reggel, mikor újra aranylő gömb csörtetett fel, felébredtem,
s szőke tincsek helyett, csupán holló fekete haj díszítette fejem.
S kutyám Frici csókolgatta arcom, drága hercegnőm helyett.
Mióta nincs ez az álom, éjszakánként ágyamban várok,
hogy valami újra megtaláljon.

Néha-néha a hold ezüstösen csillogó lámpái párnámat
világítja, és szívemben ordító, sikító, süvöltő lármámat
csillapítja. Kérdelem én, minek legyek poétája?

Sem az Alföld, sem a Hortobágy, sem a szépség nem szabad,
a humor is foglalt, az erkölcs, a lélek, a haza szintén. Marad
tehát, hogy kedvtelésből irkáljak pislákoló lámpafény alatt.

